

TPLA/21B/4#1495

పంచ ఆర్థిక దుస్థితి

గెజెట్

అనువాదం:

యరబర్ల శ్రీరామమూర్తి, బి. ఎ.,

సంప్రదించుకోవాలి
మీకు సేవలు
పెజవాడ.

సంస్కృతి గ్రంథమండలి

వంగల్ బిల్డింగ్స్

::

పెరంబూరు పోస్టు

మద్రాసు

సంపాదకులు:

కస్తూరి సూర్యప్రకాశరావు
కొత్తపల్లి సుబ్బరామయ్య

మేనేజరు:

వంగల్ గోవిందస్వామి రెడ్డి

మా మాట

ఈ చిన్నపుస్తకాన్ని చాలకాలక్రితం మిత్రులు శ్రీ యరబర్ల శ్రీరామ మూర్తిగారు మా కంపారు. కాగితం దొరకక ఈ పుస్తకాన్ని ప్రచురించడానికి సంవత్సరానికిపైగా ఆలస్యం జరిగింది. అనువాదకులు మమ్ము క్షమింతురుగాక.

వాతప్రతిమా చేతికందగానే మాతృకను ప్రచురించిన, అగ్రాలోవి సోషలిస్టు లిటరేచర్ పబ్లిషింగ్ కంపెనీవారికి వ్రాసి అనువాదాన్ని ప్రచురించను అనుమతిని పొందాము. అందువల్లనే, నేటికైనా ఈ ప్రచురణను వెలువరచగలిగాము.

ఇంతవరకు వెలువడిన మా ప్రచురణలన్నీ క్రౌనునైజులోనే వెలువడినవి. కాని, ప్రప్రథమంగా ఈ ప్రచురణ పూర్వీకాఫ్ నైజులో వెలువడుచున్నది. యుద్ధపరితంగా మనదేశంలో యువకు లనేకులు రచనలకు, అనువాదాలకు పూనుకుంటున్నారు. వీరి ప్రయత్నాలలో విషయపరిజ్ఞానం పూర్తిగా నున్నప్పటికి భాష అచ్చటచ్చట కుంటు బడుతుండడం సహజం.

అట్టి యువకులను ప్రోత్సహించను ఈ చిన్ననైజులో కొన్ని ప్రచురణలను వెలువరుతుము. సాధారణంగా ఈ నైజులో వెలువడు రచనలు, అనువాదాలు, రచయితల లేక అనువాదకుల ప్రథమ ప్రయత్నంగానుంటవి. ఆంధ్ర పాఠకలోకం మాకు తగిన ప్రోత్సాహ మిచ్చునని నమ్ముచున్నాము.

We are very thankful to THE
SOCIALIST LITERATURE
PUBLISHING Co., AGRA
for granting us the necessary
permission to publish this
booklet. The original of this
booklet in English was pub-
lished with the title 'Features
of Capitalism' in 1938.

PERAMBUR,
24-12-1943.

Editor.

పెట్టుబడిదారి విధానం వైఖరి

పెట్టుబడిదారి సంఘ మెలా నిర్మింపబడింది?

ద్రో^{పి}క్షి^{పి} పెట్టుబడిదారి విధానం పునాది. పెట్టుబడిదారి సంఘంలో ఘా^{పి}కరీలు, యంత్రాలు, కెలు మా^{పి}గాలు, గనులు, జమీనులు, ఓడలు, బ్యాంకులు, అన్నీ పెట్టుబడిదారుల చేతుల లోనివే.

యంత్రాలు, ఘా^{పి}కరీలు చాల యెక్కువ పరిమాణంలో వస్తువులను తయారుచే^{పి}స్తవి. ఘా^{పి}కరీ యజమాని యీ వస్తువుల విషయంలో శ్రద్ధవహించాలి. అవి అతని సొంత వుపయోగానికి వుత్పత్తి చేయబడడంలేదు. వుత్పత్తి అయిన వస్తువుల అమ్మకంవల్ల వచ్చే లాభం విషయంలో మాత్రమే అతను శ్రద్ధ వహిస్తాడు.

ఒక ఆముదపు ఘా^{పి}కరీ, ఒక యజమాని దనుకొండి. అంతమాత్రాన ఘా^{పి}కరీ తయారుచేసే ఆముగాన్నంతా ఆ యజమాని యొక్కడే త్రాగుతాడని యర్థమా? ఒక పెట్టుబడిదారి దుకాణంలో క్రొత్త పనుగలనుంచి పొ^{పి}తివేసే పెట్టుబడిదారు చేయబడినంత మాత్రాన అవన్నీ ఆ దుకాణం యజమానికే వా? కాన, యెక్కువ వస్తువులను యజమానులు సొంత వుపయోగాని కని తయారుచేయటం లేదని తెలియచున్నది. పెద్దపెద్ద కంపెనీలు యెక్కువ పరిమాణంలో మోటారు కారులను, విమానాలను తయారుచేస్తున్నవంటే ఆ తయారైనవన్నీ ఆ కంపెనీల సొంతదారుగాని, వారిమీద ఆధారపడియున్న వారికిగాని అవసరంలేదని స్పష్టపడుతుంది.

పెట్టుబడిదారి అజమాయిషీలో తయారైన వస్తువులు అమ్ముడు పోవడానికి, కొనబడడానికి బజారుకు వస్తాయి. ఈ వస్తువులనే సరకులు అందుము. స్వప్రయోజనానికి గాక

అమ్మకమునకై మానవ శ్రమశక్తిచే వుత్పత్తిచేయబడు వస్తువులను సరకులందుము.

పెట్టుబడిదారీ ఆర్థిక నీతి సరకుల ఆర్థిక నీతియే

పెట్టుబడిదారీ ఆర్థిక విధానము సరకుల ఆర్థిక విధానమే. కాని ప్రతి సరకుయొక్క నీతి పెట్టుబడిదారీ ఆర్థికనీతి కానవసరములేదు. ఒకతను, ఒకజాతి చేప్పులనుకుటి బజారులో అమ్మినచో అతని ఆర్థికనీతి సరకుయొక్క ఆర్థిక నీతియేగాని పెట్టుబడిదారీ ఆర్థిక విధానముగాదు. అతను సరకులు తయారు చేయు సామాన్య వుత్పత్తి దారుడుకాని పెట్టుబడిదారుడు కానేరడు. అతడే తాను పని చేయకుండా తనక్రింద పని చేసేందుకు కూలీలను నియోగించి, వారి శ్రమశక్తి కినుండి లాభము పొంది, దోపిడికాడైనప్పుడు పెట్టుబడిదారు డౌతాడు. మధ్య తరగతి రెతు సంగతికూడా యింతే. అతడు తన కుటుంబ సహాయముచేత, తన వుత్పత్తి పరికరాలతో ధాన్యాన్ని పండి సాడు. కుటుంబసహాయకు పోగా అదనపు ధాన్యాన్ని (మిగిలిన దానిని) సరకుచేసి అమ్మివేస్తాడు. మధ్యతరగతి రెతు మామూలు ఒక సరకు వుత్పత్తిదారుడు మాత్రమే. కాని షేదభూస్వామి భూమిలేని రెతులకు, రెతు కూలీలకు, చిన్న రెతులకు ఉత్పత్తిసాధనాలు అద్దెకిచ్చి, భూమిని కాలుకిచ్చి, డబ్బు ఆప్పువెట్టి యింక అనేకవిధాల వారిని దోచుకుంటాడు. అతడు గ్రామానికి పెట్టుబడిదారుడు. అందుచేతనే అతనికి మధ్య తరగతి రెతుకు చాలా భేదముంది. మానవ సంఘంలో షేదషేద వుత్పత్తి సాధనాల సొంతదారులైన పూంజీదారులు, బ్యాంకర్లు, భూస్వాములు మొదలైన వారి సంఖ్యను వేళ్లమీద లెక్కింప వీలున్నది. కాని వీళ్లచేతులలో, ఘాక్రీలు, యంత్రాలు, భూములు, ఇంకా యితరమైన సాధనాలు

వుండుటచేత రెక్కకు మిక్కుటమైన కూలీలపైన వీరు అధికారము చలాయిస్తున్నారు. కూలీజనం వుత్పత్తి సాధనాలపై హక్కులేని వారియొక్కయు, శ్రమశక్తిని అమ్మి జీవించేడి వారియొక్కయు కలయికయే. తమ జీవనోపాధికి కూలీలు తమ రెక్కల కట్టాన్ని అమ్ముకొంటున్నారు. లేకుంటే పాట నిండదు. ఈ కూలీజనమే శ్రామికవర్గం. వీరు పనిచేసేనే బతుకగలరు. లేకుంటే పాట కాల్చుకోవలసిందే. వీరుచేసే పనివల్ల లాభంగిడేనే వీరి నెవరెనా పనికి నియోగించేది. వ్యాపారపు సరకులవలెనే యీ కూలీలు తమ శ్రమశక్తిని వ్యాపార సరళిని అమ్ముకొంటారు. వ్యాపారపు సరకులవలెనే వీరి శ్రమశక్తికూడా బజారులోని బేరసారపు తారుమారులకు లొంగివుండాలి. వుత్పత్తి సాధనాలపైన, పని ముట్లపైన శ్రామికవర్గానికి హక్కులేదు. ఈరకపు ఆర్థిక విధానంలో వుత్పత్తి పరికరాలు ధనికులకు చెందుతాయి. పెట్టుబడిదారులు శ్రామికుల శ్రమను గుంజుతారు. పెట్టుబడిదారి ఆర్థిక విధానంలో శ్రమశక్తికూడా ఒక వ్యాపారపు సరకుగా నుంటుంది. శ్రమశక్తిని అమ్ముకొనే వారిసంఖ్య చాలా యెక్కువ. చితికిపోయిన రైతు కుటుంబాలవల్ల, చేతిపనులు ధ్వంసమైనందువల్ల, నిరుద్యోగులైన వారివల్ల, శ్రమశక్తి నమ్ముకొనేవారి సంఖ్య రోజు రోజుకూ అధికమవుతూన్నది. ఈ విధంగా బట్టలు, చెప్పులు, మాంసము, గుండీలాని వస్తువులన్నీ అమ్మడానికి కొనడానికికే కాకుండా శ్రమశక్తిని అమ్మడానికి, కొనడానికికూడా బజారు ఏర్పడింది.

పెట్టుబడిదారీవర్గము, అనగా ధనికవర్గము, శ్రామికవర్గము పరస్పర వైరుధ్యముగల వర్గములు. శ్రామికులనుండి వీరినంత హెచ్చులాభాలను గుంజుటకు పెట్టుబడిదారులు ప్రయత్నిస్తున్నారు. తక్కువ ప్రతిఫలముతో ఎక్కువ శ్రమ

శక్తిని శ్రామికునినుండి పూడ్చేలాగున పెట్టుబడి విధానం నడపబడున్నది. శ్రామికుడు తనకిచ్చిన కూలీ విలువకు చాలిన వుత్పత్తిని నాలుగు ఘంటలకాలంలో చేయు ననుకొందాం. కాని దినమునకు పదిఘంటలకాలము ఆతనీ శ్రమపడాలి. ఈ ఆదనపు ఆరుఘంటలు శ్రామికుడు పెట్టుబడిదారులకు ఆదనపు విలువ కలుగజేస్తూ వుచితంగా పని చేయుచున్నాడు.

తెనిన్ ఆదనపు విలువనుగూర్చి యిలా చెప్పాడు.—

“శ్రామికుడు తన శ్రమశక్తిని భూస్వాములకు, ఫ్యాక్టరీ యజమానులకు, వుత్పత్తి పరికరాల సంతదారులకు అమ్ముకొంటాడు. తన కుటుంబపోషణం ఖర్చుకై ఆతడు పనిచేసే సమయంలో (పనిదినము) కొంతభాగం కష్టిపాడు. మిగిలిన పనిదినం పెట్టుబడిదారులకు ఆదనపు విలువ కలుగజేయుచు పూరకే పని చేస్తాడు. ఈ ఆదనపు విలువయే పెట్టుబడిదారీ వర్గానికి డబ్బును కూర్చిపెడుతుంది.”

ముఖ్యమైన వుత్పత్తి సాధనాల కన్నిటికీ వారే యజమానులు గనుక పెట్టుబడిదారులు తాము దబ్బిచ్చికొన్న శ్రామికుని శ్రమశక్తిని మాత్రమేకాక ఆ శ్రమశక్తి ఫలితంగా నాలుగు ఆదనపు విలువను తామే వుపయోగించుకొనుచున్నారు. శ్రామికునిచే కలుగజేయబడిన ఆదనపు విలువను పెట్టుబడిదారు లపహరించుకొనుటయే పెట్టుబడిదారీ విధానపు దోషిడి అనవచ్చును.

పెట్టుబడిదారులు యీ ఆదనపు విలువలో కొంత భాగమును స్వప్రయోజనాలకూ, వీలాసాలకూ, లంచాలకూ, భోగలాల సత్వానికి వెచ్చిస్తారు. కొంతభాగమును, వారి కంపెనీలను పెద్దవి చేయుటకునూ, యంత్రాలను మరమ్మత్తు చేయుటకునూ వినియోగిస్తారు. మరి కొంతభాగము, శ్రామికుని అణచి వుంచుటకై ప్రభుత్వద్యోగులను, మిలిటరీ యంత్రాన్ని,

పోలీసులను, మతాధికారులను పోషించుటకే ఖర్చు పెట్టుటచే
చున్నది. ఈవిధంగా శ్రామికుడు, శ్రామికివరాన్ని పీల్చి ముప్పి
చేసే వారందరినీ పోషిస్తూంటాడు. దీనినే పెట్టుబడిదారీ
విధానమంటాము.

ధనిక సమాజంలోని అసంగత విషయాలు

పెట్టుబడిదారి వుత్పత్తి విధానంలో జనబహుళ్యం పని
చేస్తారు. కాని వారి శ్రమశక్తి ఫలితమంతా కొనిమిది దొడ్డి
గాండ్రకే చెందుతుంది. పెట్టుబడిదారుని ఆజమాన్యశీలా
వేలకొలది పనివాండ్రుకలిసి, కష్టించి, వస్తువులను తయారు
చేస్తారు. వారు వుత్పత్తిచేసిన వస్తువులను ఇతరులు వుపయో
గించుకొంటారు. ఈ వుత్పత్తి పెట్టుబడిదారుల అస్తి. శ్రామికు
లీ వుత్పత్తిలో ఆటహీనమైన భాగాన్ని కూలీరూపంగా పొందే
లాగున, మిగిలిన భాగాన్ని వుత్పత్తి సాధనాల యజమానులకు
అస్తిలాగా చెందేలాగున యీనాటి సరకులు పంపకమవు
తున్నవి. పెట్టుబడిదారి విధానపు ఆభివృద్ధి యొక్క వైఫ
కొద్దీ, యంత్రాలు, ఘాతరీలు పెద్దపెన కొద్దీవేలకొలది శ్రామి
కులను ప్రోగుచెయ్యాలి. ఈవిధంగా వేలకొలది శ్రామికులను
ప్రోగుచేయగల వుత్పత్తివిధానం సర్వజనసంబంధమైన స్వాతంత్ర్య
వహిస్తుందని విదితమవుతూ వుంది.

“నేను యంత్రాలలో, ఘాతరీలలో తయారైన నూలు,
బట్ట, లోహపు వస్తువులు అన్నీ వేలకొలది శ్రామికుల శ్రమ
ఫలితాన్ని సూచిస్తున్నై. సరకులు వాటి పూరి రూపాన్ని
పొందకపూర్వమే శ్రామికులు తనువంతు శ్రమను వ్యర్థిగతిగా
వినియోగించుటచేత వారిలో యెవరును, “ఈ వస్తువును నేను
తయారుచేశాను—ఇది నాది” అని చెప్పలేక పోతున్నాను”
—అని ఈంగిల్స్ వ్రాశాడు. సాంఘికోత్పత్తి లీనగా

శ్రామికుని శ్రమశక్తి అనేక వృత్తుల విధాలుగాను, ప్రవీణాం
కాలుగాను విభజింపబడుతున్నది. వేరుగానుండి ఒకదాని
కొకటి అనుబంధమే అవి నా భావసంబంధం కలిగి వృత్తు
అంతయూ ఒకే సాంఘికోత్పత్తి ప్రవాహాన పడిపోతుంది.
పెట్టుబడిదారి విధానంలో సాంఘికోత్పత్తి కొద్దినుండి ధనికుల
పరమేగాని సమాజపరముగాదు. ఇదే పెట్టుబడిదారి విధానంలో
ముఖ్యంగా అసంగతమైన విషయం. ఈ అసంగతమే వ్యక్తిగత
మైన పెట్టుబడిదారి విధానానికి సాంఘికోత్పత్తి విధానానికి
మధ్యగల అసంగతములకు దారి తీస్తుంది. ఈ అసంగతాలే
కార్మిక - బూరువా (ధనిక) వర్గాలమధ్య వైరుధ్యమునకు
కారణమగును. ఈ ముఖ్యమైన అసంగతాన్నుంచి పెట్టుబడి
దారి విధానంలోని యితర అసంగతాలన్నీ పుట్టి, పెరిగి, వృద్ధి
పొంది ధనికసమాజ నాశనానికే దారితీ సవి.

ఈ పరిస్థితులను పరిశీలిద్దాం. పెట్టుబడిదారి ఆజమా
యిషీలో సాంఘికోత్పత్తి, సాంఘిక శ్రమశక్తి, స్వార్థపర
త్వాని కుపయోగించుకోవడంతోనే రెండు పరస్పర విరుద్ధ
కక్షలు ఏర్పడినాయి. ఇవి (1) కార్మికవర్గం. (2) ధనికవర్గం.
ఈ విధంగా సాంఘికోత్పత్తి పెట్టుబడిదారి దోపిడీ విధానాల
మధ్యగల అసంగతాలే కార్మిక, ధనికవర్గముల మధ్యగల అసం
గతాలేర్పడుటకు కారణాలైనవి.

పెట్టుబడిదారి వృత్తుల విధానమునుంచి యింకో అసం
గత మేర్పడుతుంది. దానిచే వృత్తుల చేయబడిన వస్తువులు
వృత్తుల దారునకు చెందక ఘాతరీయజమానునకు చెందుతాయి.
వెద్దవెద్ద కంపెనీలు సాపింపబడి శ్రమశక్తి నూత్నపంధాలను
పునఃసృష్టించును. యంత్రాలు, మరలు వృత్తులలో
హెచ్చుగా పునఃసృష్టించబడుటవల్ల క్రమశిక్షణ, సంచాలనాలు

అవసరమౌతాయి. అందుచే ఘోషరీలు, సాంఘిక శ్రమశక్తితో పాటు శ్రామికులు వృత్పత్తి సంచాలనకూడ పొందుతారు.

కాని ప్రతి ఘోషరీలోని వృత్పత్తి సంచాలనము, సంఘమంతటా వృత్పత్తి సంచాలనము జరుగుతున్నదని యేవిధంగాను రుజువుచేయలేదు. వృత్పత్తి సాధనాల ప్రతి యజమాని, ప్రతి పెట్టుబడిదారుడు తానుపొందే లాభాలతో తప్ప యితర విషయములతో సంబంధము పెట్టుకొనడు. ఈంగ్లిష్ చెప్పినట్లు సరకు ఆరిక విధానపు వింత యీ ఒక్క అంశము లోనే స్పష్టమౌతుంది. ఎవరుకూడా తాను తయారుచేసే సరకు లెంతమటుకు బజారుకు వస్తయో, ఎంత ఖర్చవుతయో తెలిసికొనజాలరు. తన సరకులకు కొనుబడిదారు వుంటాడో, సరకుల ఖర్చులైనా ముటుతవో, ఆఖరుకి సరుకంతా అమ్ముడవుతుందో కాదో యెవరికీ తెలియదు. సాంఘికోత్పత్తిలో నిరంకుశత్వానిదే సైతనం.

ప్రతి పెట్టుబడిదారుడూ యితరులు తన కడురాకుండా పోటీపడకుండా బజారునుండి వారిని తరిమివేయాలని చూసుంటాడు. పెద్దపెద్ద కంపెనీలు చిన్నచిన్న వాటిని నాశనంచేసి తమ సరకులను యెక్కువ పరిమాణంతో అమ్మి పెద్దపెద్ద లాభాలను పొందచూ సవి. చిన్న ఘోషరీలు పెద్ద వాటితోపోటీ చేయలేవు. పెద్ద ఘోషరీ యజమానిగాని, భూస్వామిగాని చౌకగా సరకులను వృత్పత్తి చేయగలుగుతాడు.

మంచి యంత్రాలు, మంచి భూములు అతని స్వాధీనంలో వుంటాయి. ఈ యంత్రాల, భూముల వృత్పత్తి నధికం చేయను తద్వారా చౌకగా సరకులను బజారులో అమ్మి పోటీదారులను పడగొట్టి బజారును తన వశముచేసుకొని మరిల ధరలను అపరిమితంగా హెచ్చింపవచ్చును. అందుచేతనే సరకుల చౌకధరలను “బూరువా మరఫిరంగులు” అని ముక్కుని,

ఈంగ్లెస్ ఆన్నారు. బజారులనుండి పోటీదారులను తరిమి వేయుటకు పెట్టుబడిదారుల మధ్య జరిగే పోరాటమే పోటీ. పెట్టుబడిదారి ఆర్థిక విధానంలో పోటీ గమనింపదగ్గ ముఖ్యాంశము. కాబట్టి సాంఘికోత్పత్తి—వ్యక్తిగతమైన పెట్టుబడిదారి దోపిడీలమధ్య ఆసంగతము వుత్పత్తి నిరంకుశత్వానికి, పెట్టుబడిదారి ఆర్థిక విధానంలో పోటీలకు దారి తీస్తుంది.

జ ను ల పే ద రి కం

లాభాల పందెములో, పోటీల పోరాటంలో పెట్టుబడిదారులు ఆజమాయిషీని పెదదిచేసి యెక్కువ శక్తివంతమైన యంత్రాలను వుపయోగించి టెక్నిక్కును (వుత్పత్తి సంచాలనాన్ని) పెంపొందింపజూతురు. తాముపొందినలాభాలతో ఫాక్టరీలో నూతన కర్మాగారాలను నిర్మించుతారు. తద్వారా, చిన్న పోటీదారుల ఆజమాయిషీలను, ఫాక్టరీలను, కర్మాగారాలను కొని వారిని బజారునుండి తరిమివేయుటకు వారికి వీలు చిక్కుతుంది. ఈవిధముగా పెద్ద పెట్టుబడిదారుల చేతులలో వుత్పత్తి కేంద్రీకరణ మొకవెపుసనూ, పెట్టుబడి కేంద్రీకరణ మింకొక వెపుసనూ జరుగుతవి. పెట్టుబడిదారి వుత్పత్తి విధానం ఆభివృద్ధిచెందిన కొలదీ చిన్న వుత్పత్తిదారులను పెద్ద వుత్పత్తిదారులు తుడిచివేయుటూ, పెట్టుబడి ఘనీభవత్వంగూడా ఆభివృద్ధిచెందుటూ తటస్థిస్తుంది. ఇదంతా వుత్పత్తి విధానములలో పెట్టుబడిదారులు ప్రవేశపెట్టిన టెక్నిక్ (నూతన యంత్రసంచాలనము) సహాయము వలననే జరుగుతుంది.

ఇదంతా ఫాక్టరీ యజమాని చేస్తాడు. శాస్త్రాన్ని ఆదుకొనుటకుగాని, టెక్నిక్ను ప్రేమించిగాని అతను అట్లుచేయడం లేదు. పోటీదారుల పోటీకి యెదురునిల్చి జయము పొందుట కొరకే చేస్తున్నాడు.

నూత్నమార్గాల్లో తయారైన యంత్రాలు అతిత్వరతో
తని పని చేయడంవల్ల, శ్రామికుడు ఎక్కువ దమ్ముతో పని
చేయవల్సి వస్తుంది. ఒకేకాలంలో అత నెక్కువ బలాన్ని,
శక్తిని, ఆరోగ్యాన్ని వినియోగింపవలసి వస్తుంది. అతని శ్రమ
యెక్కువగా ఘనీభవింపవలసి వస్తుంది. అసగా అత నెక్కువ
దమ్ముతో పని చేయాలన్న మాట. ఈ విధంగా పనిరోజు
గడపారుటవల్ల శ్రామికుడు త్వరగా జలసిపోతాడు. తద్వారా
రోగాలకు, గాయాలకు గురియైపోతాడు.

అభివృద్ధిచెందిన యంత్రాల సాయంతో పెట్టుబడిదారులు
శ్రామికునినుండి చాలా అదనపు విలువను గుంజుకొంటూ
వున్నారు. శ్రామికులను దోపిడిచేయుట నానాటికి వృద్ధియగు
చునే వుంది. యంత్రాలు, టెక్నిక్కుల అభివృద్ధితోపాటు
శ్రామికుని, శ్రామికవర్గాల దోపిడినికూడా పెట్టుబడిదారుడు
వృద్ధిచేస్తున్నాడు. యంత్రాభివృద్ధి ఫలితంగా యిదవరకు వేల
మంది పనిచేసేచోట యిప్పుడు వందల శ్రామికులతోనే పని
సాగించుటకు పెట్టుబడిదారులకు వీలగుచున్నది. ఇదివరకు
వందలకొలది శ్రామికులచేతులతో జరిగే పని యిప్పుడు కొద్ది
మంది కఱపె తనంతో బహు కొద్దిమంది శ్రామికులసహాయంతో
యంత్రాలమీద త్వరగా జరుగుతూవుంది. పెట్టుబడిదారులు
అదనపు శ్రామికులను బజారులోనికి గెంటివేస్తారు. కావలసిన
శ్రామికులకన్నా తమ శ్రమశక్తిని అమ్ముకోడానికి సిద్ధంగావున్న
వారిసంఖ్యయెక్కువౌతుంది ఇదంతా పెట్టుబడిదారి ప్రపంచం
లోని “అభివృద్ధి ఫలితమే”. పారిశ్రామికాభివృద్ధిచెందిన
రోజులలోకూడా అదనపు శ్రామికులు పనిలేక ఘోరగీతలువడ
కాచుకొని పడియుండెడివారు. అందుచే శ్రామికశక్తికే ప్రతి
క్షణము తహతహలాడే పెట్టుబడిదారుల కోర్కెలను సంతృప్తి
పరచుటకై శ్రామికజనం నిస్సహాయతవలన సిద్ధంగా వుంటారు.

అభివృద్ధిచెందిన యంత్రాలను ప్రవేశపెట్టుటవలన అరి
తీరిన పనివాగులను తొలగించి వానిసానే స్త్రీలను, పిల్లలను,
పని వేర్చుకొనువారలను వుపయోగించుటకు వీలౌతూవున్నది.
ఇది పెట్టుబడిదారులకు చాల లాభకరం. ఏలనన, స్త్రీలు, పురు
షుల శ్రమశక్తి చౌకగా దొరుకుతుంది. అదిగాక స్త్రీలు,
పిల్లలు వరపు పోరాటములో నిబ్బరంగా నిలబడలేరు. వెన
చెప్పబడిన విధంగా పెట్టుబడిదారి విధానంలో చిన్న చిన్న
ఆజమాయిషీలూ, కర్మాగారాలూ నాశనమై యంత్రోత్పత్తి
అపారంగా వృద్ధిచెందుతుంది. చిన్న ఆజమాయిషీలు, పెద్దపెద్ద
పెట్టుబడిదారీల పోటీకి నిలబడలేకనే నాశనమౌతాయి.

పెట్టుబడిదారి విధానంలో భూస్వాముల యొక్క
ఆస్తి, భూములు, వృద్ధిపొందుటతోనే భూములు పోయిన
మధ్యతరగతి, అధపతరగతి రైతుల సంఖ్య వృద్ధిపొందుతుంది.
నశించిన కొద్దిపాటి పరిశ్రమల సాంతదారులూ, భూములను
పోగొట్టుకొనిన రైతులూ నష్టపడిన కొద్దిపాటి వ్యాపారసులూ,
వెపోటీ కాగలేని భూకామందులూ శ్రామికులుగా తయారై
గవుతూవున్నారు. అందువలననే నిరుద్యోగుల సంఖ్య హెచ్చవు
తునే వున్నది.

నిరుద్యోగ పిశాచము పెట్టుబడిదారి విధానాన్ని అంటి
పెట్టుకొనియే వుంటుంది. నిరుద్యోగులైన శ్రామికుల సంఖ్య
హెచ్చుగా నుండుటవల్ల క్రమంగా కూలీలను తగ్గించుటకూ,
పని గంటలను హెచ్చించుటకూ, ఇంకా యితర విధాలుగా
శ్రామికులను దోపిడీచేయుటకూ పెట్టుబడిదారులకు వీలుకలు
గుతూవుంది.

పెట్టుబడిదారి దేశాలలో శ్రామికుల తుకిడిలునూ, పతితు
లైన రైతులునూ శ్రామికులమీదా, రైతుల సంఖ్యమీదా
ఆధారపడియుంటారు. నేను వుద్యోగములో వున్నవారు, రేపు

తమగతి యేమాతృదో తెలుసుకోలేదు. నిరుద్యోగుల సంఖ్య
గోజుగోజుకూ పెచ్చుపెరుగుతూనే వుంది. వ్యవసాయంలో
సమృద్ధిని రైతులూ పనిదొరకని కూలీలూ యేగోజుకాగోజు
యెక్కువౌతూనే యున్నారు. ఆందుచేతనే జనబాహుళ్యంలో
పేదరికం పెంపొందడం. ఇదే పెట్టుబడిదారి విధానం వృద్ధి
పొందు విధంకూడాను. ఇదియే పెట్టుబడి కేంద్రకరణమువలన
కలిగే సత్యస్థితిమూను.

కష్టజీవులు కూటికిలేక ఒకవైపు చిన్నావుంటే మరొకవైపు
పెద్దల భవనాల్లో ధనం, సుఖాల సత్వం, సోమపాత్రులసం
పెంపొందతూన్నవి. ఒకవైపున కోటానుకోటా శ్రామికులు
బీదలవడం మరొకవైపున జీవిత ముఖ్యవసర వస్తువులన్నీ కొద్ది
మంది దోపిడిగాండ్రు చేతుల్లో చిక్కుకొనడంవలన కార్మికులు,
ధనికులమధ్యగల అసంగతాలూ, స్పర్ధలూ ద్విగుణీకృతం జౌతవి.

పెట్టుబడిదారి అసంగతముల పోకడ

ఆధికధరల కాలంలో యేదో ఒక పెట్టుబడిదారి దేశం
లోనే వుత్పత్తి వ్యాపారాలను పరీక్షించి చూడాలి. ముడి సరు
కులనూ, కొనుగోలు వస్తువులనూ (ప్రశ్రమలు తయారుపేసి వుప
యోగానికి సిద్ధంగావున్నవి) పీల్చెనంత హెచ్చుగా బజారులో
నుంచడానికి పెట్టుబడిదారులు పరస్పరం పోటీచేసుంటారు.
ఆ గోజులే పెట్టుబడిదారులకు మంచిగోజులు. వారల యిష్టము
వచ్చిన ధరలకు విక్రయించవచ్చు. ఇలా ఒకటి రెండు సంవత్స
రాలు గడిచిపోతాయి. అప్పుడు పెట్టుబడిదారులు అకసాతుగా
కొన్నివస్తువులు అమ్ముడుపోకుండాడడం, అవి చాలాకాలంనుంచీ
బజారులో నిలువవుండడం గు డిస్తారు. ఇప్పుడు వాటిని అమ్ముడం
యిదివర కంత తేలికకాదు. ధరలు పడిపోతూన్నవి. సరకులను
చౌకగా బజారులో నుంచడానికి పెట్టుబడిదారుల మధ్య జరిగే

పోకాటం, పోటీ బిగువవుతుంది. వారిలో కొందరు సరకులు అమ్ముడు పోకపోవుటచే అప్పులను తీర్చజాలకున్నారు. వీరికి పెట్టుబడి పెట్టిన బ్యాంకులు దివాలాతీయ నారంభిస్తాయి. ఉత్పత్తి సంస్థలు నష్టాలపాలై కొన్నిమూసివేయ బడతాయి. ధరలు పడిపోతాయి. కొద్దిపాటి వ్యాపారస్థులు దివాలాతీస్తారు. ఆర్థికమాంద్యం అడుగుపెట్టుతుంది. ఈ బరువును శ్రామికులే యెక్కువగా మోయవలసి వుంటుంది. ఉత్పత్తిసంస్థలు, వ్యాపారులు దివాలా తీయడంవల్లనే వేలకువేలు శ్రామికజనం నిరుద్యోగులవుతారు. నిరుద్యోగ ఫలితంగా దారిద్ర్యం ప్రబలుతుంది. పనిచేస్తున్న కొద్దిమంది శ్రామికుల కూలీ తగించబడుతుంది.

సాంఘికోత్పత్తికి, వ్యక్తిగత దోపిడీ విధానానికి మధ్య మన్న అసంగతమే ఆర్థికమాంద్యానికి ముఖ్యమైన కారణం. నిజానికి ఆ అసంగతమే లేకుంటే, అనగా సంఘమే సాంఘికోత్పత్తిని సాధించి తత్ఫలితాన్ని సంఘచుంతటా పంచుతూన్నట్లయితే, బూగువావగమే వుండేదికాదు. సంఘంలో ఆధికజనులు శ్రమ పడికూడా కూటికిలేక కృశించేవారూ కారు. ఏకప్రమాచేయని కొద్దిమంది భార్యవంతులయ్యేవారునూ కారు. ఉత్పత్తి విధానంలో నిరంకుశత్వానికి తత్ఫలితమైన ఆర్థిక మాంద్యాలకు తావు వుండేదీకాదు. కాని అప్పుడు పెట్టుబడి విధానమే రూపుమాసిపోయేది. పెట్టుబడి విధానమే ఆర్థిక మాంద్యాలకు కారణం. ఆర్థిక మాంద్యాలను రూపుమాపవలెనంటే పెట్టుబడి విధానాన్నే రూపుమాపడం అత్యవసరంకూడాను.

పెట్టుబడిదారులు ఏవిధంగా ఆర్థికమాంద్యంనుంచి

బయట పడ్తారు

ఆర్థికమాంద్యం యేర్పడగానే వుత్పత్తి పరికరాల సొంతదారులు వుత్పత్తిని తగ్గిస్తారు. ఉత్పత్తి చేయబడ్డ కొనుగోలు

సరకులలోని కొంతభాగాన్ని వాశనంచేస్తారు. నెమ్మదిగా తక్కువ ధరలకే నిలువ సరకులను ఆమ్ముకుంటారు. క్రొత్త దేశాల్లో ఆభివృద్ధి చెందని బజారులను సంపాదించి, శ్రామికులకు కూలీలు తగించి తమ లాభాలు తగ్గుకుండా చూస్తారు. అయినా తక్కువ ధరలే. ఈ తక్కువ ధరలతోనే యెక్కువ లాభం పొందడానికి ఆభివృద్ధి చెందిన టెక్నిక్కునూ, పరికరాలనూ, యంత్రాలనూ వుపయోగిస్తారు. ఇందుకు కొన్ని కొత్త యంత్రాలు ఆవసరం. ఈ కొత్త యంత్రాల ధరలు పెగురుతవి. ఈ కొత్త యంత్రాలను ఉత్పత్తిచేసే పరిశ్రమలలో మళ్ళీ కొందరు శ్రామికులకు వుద్యోగం దొరుకుతుంది. శ్రామికులు కొందరు జీవనాధారము సంపాదించుకోవడంవల్ల కొనుగోలు వస్తువులకు గిరాకీ యేర్పడుతుంది. ధరలు పూర్వపు స్థితికివస్తాయి.

బండిచక్రంలో ఆకులవలె ఆర్థికమాంద్యం తరువాత మళ్ళీ ఆర్థికమాంద్యం వచ్చేలోపల పెట్టుబడిదారులు కొంత కాలం లాభాలతో దేదీప్యమానంగా వెలుగుతూంటారు. పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచంలో ఆర్థికమాంద్యాలు సామాన్యంగా వని మిది, పది, పన్నెండు సంవత్సరాల కొకమాటు వస్తూంటాయి. మొట్టమొదట నుంచీకూడా ఆర్థికమాంద్యాలు పెట్టుబడిదారీ విధానాన్ని న్నంటిపెట్టుకొనేవున్నై. పెట్టుబడిదారీ విధానము పుట్టి నప్పటినుంచీ ఆర్థికమాంద్యాలు అడపతడప యీ విధానాన్ని వుట్టూత లూపుతునేవున్నాయి. పెట్టుబడిదారీ విధానంతోటే ఆర్థికమాంద్యాలు పుట్టాయి. ఒక్క శతాబ్దకాలంలో పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచాన్ని, యెనిమిది మొదలు పండ్రెండు సంవత్సరముల వ్యవధితో ఆర్థికమాంద్యాలు వూగిస లాడించినవి.

మొదటి ఆర్థికమాంద్యము 1825 లో సంభవించింది. తర్వాత వరుసగా 1836, 1847, 1857, 1866, 1873, 1877, 1890, 1900, 1907 సంవత్సరాల్లో ఆర్థిక మాంద్యము సంభ

విందింది. 1914 లో ఓ ఆర్థికమాంద్యం పెరుగు మొదలుపెట్టింది. కాని దాని పెరుగుదల ప్రపంచ యుద్ధంవల ఆర్థికటబడింది. మరల 1921 లో ఆర్థికమాంద్యం మేర్పడింది. 1929 లోని ఆర్థికమాంద్యం అతి తీవ్రముగా ప్రబలింది. 1825 లో మొదలు పెట్టి ఆర్థికమాంద్యాలు యే ఒక్క దేశాన్నో కాదు—పెట్టుబడిదారీ విధానం ప్రబలియున్న ప్రతిదేశాన్ని ఆవరించినవి. ఈ ఆర్థికమాంద్యాల వరుసను ఒటిచూస్తే యివి పెట్టుబడిదారీ దేశాల్లో ఒకకాలపు పరిమితిలో వచ్చునని గూఢి అయింది. అలాగా పెట్టుబడిదారీ ఆర్థికమాంద్యాలను కాలపరిమితినిబట్టి గుర్తింపవచ్చును. సామ్రాజ్యదేశాలు వాటి ఆర్థికమాంద్యాల నుంచి బయటపడడానికి స్వయిను అంతర్యుద్ధంలో (1937) జోక్యము కలిగించుకొనడానికి చేసిన ప్రయత్నాలు ప్రపంచ విదితాలే.

పెట్టుబడిదారీ చరిత్రలో, పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచము కని విని యెరుగని తీవ్రమైన ఆర్థికమాంద్యము 1929 లో సంభవించింది. ఈ ఆర్థికమాంద్యాన్ని, “ఇంతవరకు ప్రపంచములో సంభవించిన ఆర్థికమాంద్యముల కన్న పెద్దది, తీవ్రమైనది” అని అన్నాడు కామ్రేగు సాలిన్. ఒక ఆర్థికమాంద్యంపోయి మరొక ఆర్థికమాంద్యం కలిగేలోపల పెట్టుబడిదారీ విధానం కొంత అభివృద్ధి చెందుతుంది. కాని ఆ అభివృద్ధిని వెంటనంటియే జనబాహుళ్యముయొక్క దారిద్ర్యం వుంటుంది. అందుచే తనే ప్రతి ఆర్థికమాంద్యం తరువాత శ్రామికులు బీదవారవుతారని లెనిన్ చెప్పాడు. “శ్రామికుడు బీదవాడవుతాడు. ఛండాలుపు బ్రతుకు బ్రతకవలసి వుంటుంది. చాలినంత తిండి దొరకదు. గుడిసెలలో నివసించవలసి వస్తుంది” అని లెనిన్ వ్రాశాడు. ఆర్థిక మాంద్యంకాలంలో బీదవారి బాధల వరింపలేదు. ఇట్టి సమయాల్లోనే జనబాహుళ్యానికి ధనిక వర్గమీద క్రోధం

రగుల్లానేది. పెట్టుబడిదారి సంఘంలోని ఆసంగతములన్నీ వాని అభివృద్ధికాలంలో ఆనగా సామ్రాజ్య వాదయుగంలోనే బట్ట బయలుపుతాయి. తన పుస్తకాల్లో సామ్రాజ్యతత్వపు ప్రకృతిని, అది పెట్టుబడిదారి విధానపు అంతిమదశయనీ, యుద్ధములు సాగేకాలం విప్లవయుగమనీ ప్రపంచ కార్మిక విప్లవదినపు సాంధ్యయనీ లెనిన్ వ్రాసినాడు.

సామ్రాజ్యతత్వపు ముఖ్యంశములు

పోటీల రోజుల్లో కొదిపాటి పారిశ్రామిక సంస్థలను దివాలాతీయించి వాటిసానే పెద్ద సంస్థలు యేకా బయలుదేరు. చున్నవో? మనము పరిశీలించాం. ఆర్థిక మాంద్యాలకాలంలో ముఖ్యంగా వుత్పత్తి కేంద్రీకరణ పడతీ ఆధికంగా సాగుతూంటుంది. అనగా బలహీనమైన పారిశ్రామిక సంస్థలను -- ఇంచీ వేసి వాటిసానంలో పెద్దపెద్ద పారిశ్రామిక సంస్థలు స్థిరపడుతాయి. ఉత్పత్తి కేంద్రీకరణ ఫలితంగా అల్ప సంఖ్యాకులైన పెద్దపెద్ద పెట్టుబడిదారుల చేతులలోనికి యీ పెద్దపెద్ద వుత్పత్తి సంస్థల ఆధికారం పోతుంది.

పారిశ్రామికాభివృద్ధి, చిన్నచిన్న సంస్థల షతనం ఫలితంగా పెద్ద పెట్టుబడి మొత్తాలూ, శక్తివంతమైన పరిశ్రమలూ, బలీయమైన ఫాక్టరీలూ మొదలైనవన్నీ అతి ధనవంతులైన కొన్ని మంది యజమానుల చేతులలోనికి జమకూడినవి. వీలైనంతో యెక్కువ లాభాలను గుంజేటుచుకూ, ఇతర సంస్థలతో లాభ సాటిగా పోటీచేసేందుకూ పెద్దపెద్ద పారిశ్రామిక సంస్థల పెట్టుబడిదారులు సంఘాలను సృష్టించారు. వీటినే వారు ట్రస్టుస్, కార్టల్స్, సిండికేట్స్ అని పిలుస్తున్నారు. ఈ పద్ధతిగా సంఘాలను సాపించి పెద్దపెద్ద పెట్టుబడిదారులు నిర్భయంగా బజారు ధరలపై నియంతృత్వాన్ని చూయిస్తూ యీ సంఘా

లలోచేరని పెట్టుబడిదారులపైననూ, బలహీనమైన యిట్టి సంఘములపైననూ తమ పోటీని జయప్రదంగా సాగించగలుగుతున్నారు. ఒక తరగతికి చెందిన పరిశ్రమలన్నీ యేకమే! వాటి పెట్టుబడిదారుల ఐక్యత యేర్పడితే దానిని మొనాపాల్లేక గుత్తవ్యాపారమూ అంటారు. ఈ గుత్తవ్యాపార సంస్థకు యెవరెంత వుత్పత్తి చెయ్యాలి, ఎవరెన్ని సరకులు బజారు కంపాలి, మొత్తం యెంతసరకు బజారుకు చేరాలి, ధరలేని నిరయించాలి, వ్యాపార పరిస్థితుల నేనా తమకు లాభదాయకంగా చేసుకోవాలి, మొదలైన విషయా లన్నిటిమీదా జోక్యం వుంటుంది.

అమెరికా కోటీశ్వరుల ఆధిపత్యాననున్న స్టీల్ ట్రస్ట్ (వుక్కు-వ్యాపారుల సంఘం)ను ఒకటి గుత్తవ్యాపారం యెట్టి పోడిడలు పోతుందో తెలుసుకోవచ్చు. ఈ సంఘానికి రూ. 750,00,00,000 పెట్టుబడికలదు. అది నూటనలభైయేడు ఫాక్టరీలకు, వందలాది గాలిక్రొలుములకు అధికారి. 1929 ఆరిక మాండ్యానికి పూర్వము అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాని కంతటికీ కావలసిన వుక్కు, యినుములో సగానికి పేగా యీ సంఘమే వుత్పత్తిచేసేది. ఈ సంఘం చేతులలో 70,000 మేళ్ళు పాడవుగల రైలుబాట లున్నాయి.

20 వ శతాబ్దపు ప్రారంభానికల్లా ప్రపంచపు మొత్తపు పెట్టుబడిలో సగానికి పేగా యిటువంటి సంఘాల చేతులలో వుంది. 1900 వ సంవత్సరానికల్లా అమెరికాలోని యీ గుత్తవ్యాపార సంఘాలు 50% నేతపరిశ్రమలను 54% గాఙు పరిశ్రమలను, 60% కాగిత పరిశ్రమలను, 62% ఆహార పరిశ్రమలను, 61% రసాయన పరిశ్రమలను, 84% వుక్కు పరిశ్రమను తమవశం చేసుకున్నవి. రష్యాలో తప్ప మిగిలిన ప్రపంచంలోని మట్టిచమురుపరిశ్రమ సగానికి పేగా అమెరికా సాండరుఆయిల్, బ్రిటీష్ రాయల్ డచ్ షెల్ అనే రెండు సంఘాలచేతుల్లోవుంది.

“గుత్తవ్యాపారము పెట్టుబడిదారీ ఆర్థిక విధానంలోని ముఖ్యాంశము. ఐరోపాదేశంలో పాత పెట్టుబడిదారీ విధానం బదులు కొత్త పెట్టుబడిదారీ విధానాన్ని సాపించడానికి సమయం 20 వ శతాబ్దంతో ప్రారంభమయిందని గుర్తించుటకు వీలున్నది” అని లెనిన్ ఒకప్పుడన్నాడు.

పరస్పరము తెలియకుండా విడివడియున్న పెట్టుబడి దారుల మధ్యగల పోటీ పద్ధతిని గుత్తవ్యాపారం మరల నెలకొల్పింది. దీని ఆశయం పోటీని తుదముట్టించడంగాదు. పోటీ వలని పోరాటాన్ని తీవ్రపరచడమే. బజారులో ముడిసరకులు, చౌక్ శ్రమశక్తి, భూములు, వలశదేశాలకై తీవ్రపోరాటం సాగుతునే వుంటుంది. వివిధదేశాలలోని, వివిధపరిశ్రమల గుత్త వ్యాపారాలకు పోటీ యెప్పటివలెనే సాగుతూంటుంది. ఈ గుత్త వ్యాపార సంఘాలు పెట్టుబడిదారీ పోరాటాలను అంతరింపజేయలేవు. ఈ సంఘాలమధ్యే పోటీ యేర్పడి “ఆధికార బలం” వశపరచుకోడానికి పోరాటం సాగుతుంది. పెట్టుబడి దారులు బ్రహ్మసలనుగాని, సిండికేట్లనుగాని తమచేతులలో వుంచుకునేందుకు అధికభాగం వాటాలను వశపరచుకున్న ప్రయత్నిస్తారు.

శక్తివంతమైన గుత్తవ్యాపారాల మధ్యగల పోటీలు, గుత్తవ్యాపారాల సంస్థలకు, తదితర వ్యాపార సంస్థలతో జరిగే పోరాటాలు, వుత్పత్తి నియంతృత్వానికి, పెట్టుబడి విధానంలోని అసంగతాలను తీవ్రపరిచేందుకు కారణభూత మవుతవి. ఈ ఘటనలన్నీ తీవ్రమైన, దీర్ఘమైన ఆర్థిక మాంద్యములకు దారితీసవి.

సామ్రాజ్యతత్వానికి గుత్తవ్యాపారం ముఖ్యాంశం. “పెట్టుబడిదారీ విధానపు సర్వాధికార పద్ధతే సామ్రాజ్యతత్వం” అని లెనిన్ స్పష్టపరిచాడు.

ద్రవ్యమూ—మూలధనము

పెట్టుబడిదారీ సంస్థలో డబ్బును నిర్వహించడానికే మధ్య సంచారకులుగా బ్యాంకులు లేచాయి. ఒక సంస్థ మరొక సంస్థకు, లేక పెట్టుబడిదారులకు పెద్ద మొత్తాలు యివ్వ వలసివుంటుంది. కాని ఆ సంస్థచేతులో డబ్బులేదు. మరొకరి నుంచి ఆపు తేవాలి. ఎక్కడ ఆపు పొందను వీలుందో అక్కడే బ్యాంకు. కాని బ్యాంకు ఆపు యిచ్చినందుకుగాను కొంత వడ్డీని పుచ్చుకుంటుంది. పెట్టుబడిదారులుగాని, ఒక సంస్థగాని బ్యాంకులో డబ్బు నిలువ యుంచినప్పుడు వడ్డీని పొందుతారు. తనకు చాలినంత డబ్బు లేనప్పుడుగాని, తన వద్ద అదనపు డబ్బు వున్నప్పుడుగాని పెట్టుబడిదారుడు బ్యాంకు విషయంలో శ్రద్ధ వహిస్తాడు.

ఆతనివద్ద చాలినంత ధనం లేనప్పుడు బ్యాంకు ఆపు యిస్తుంది. ఒక్కొక్కప్పుడు పరిశ్రమల సొంతదారులు ఆక స్మాత్తుగా అధికలాభాలు పొందుతారు. అదబ్బు సంతటని ఒకే సారి వాడుకలో పెట్టడానికి వీలుపడదు. ఎందుచేతనంటే ఆతని వరకం ఋతువులపై ఆధారపడియుండవచ్చు. ముడిసరకులు కొనేందుకు అది సమయం కాకపోవచ్చు. అతడు ఆతని యూహాలను మార్చుకోవచ్చు. నూతన యంత్రనిర్మాణాన్ని ప్రస్తుతాని కాపివేయవచ్చు. అతనికి రాబడిలేకుండా వూరకనే ధనాన్ని వుంచకొనడం లాభసాటికాదు. పెట్టుబడిదారీ నూత్రాలకు వ్యతిరేకంగాదాను. అందుచే వడ్డీ ఆశతో తన చేతులోని ధనాన్ని బ్యాంకులో వేస్తాడు. బ్యాంకులు డిపాజిట్లవద్ద తక్కువ వడ్డీకి డబ్బుతీసుకొని యెక్కువ వడ్డీకి పెట్టుబడిదారులకు ఆపు యిస్తుంటవి. ఎక్కువ డబ్బుగల ఒక పెట్టుబడిదారునివద్ద డిపాజిట్ గా తాను కట్టుకున్న డబ్బును బ్యాంకు

వెంటనే యింకొకనికి అప్పు యిస్తుంది. ఈ చర్య బ్యాంకులకు లాభసాటియైన పదతి. పెట్టుబడిదారుల వద్దనే కాకుండా బ్యాంకులు ప్రయాణికులలోనే మధ్య తరగతి ప్రజలూ, ఉపాధ్యాయులూ, యితర వుద్యోగులూ, రైతులూ కార్మికులనుండి గూడా డిపాజిట్లను ప్రోగుచేసి పెట్టుబడిదారుల ఆవసరానికి అందిస్తూంటువి. అవి చేతులో యెంత యెక్కువ డబ్బు కలిగి వుంటే అంత యెక్కువ మరుకుగా పని చేస్తవి. కాని అప్పు లిచ్చేటప్పుడు అప్పు తీసుకున్న సంస్థ తిరుగ యిచ్చివేయాల దను సమ్మతం బ్యాంకుకు వుండాలి. అందుచే అప్పు అడిగిన సంస్థల వ్యవహారాల్లో బ్యాంకులు జోక్యము కలిగించుకొని ఆ సంస్థల వ్యవహారాలను చురుకుగా క్రమపద్ధతిని నడిపి సవి.

ఒక సంస్థ లిమిటెడ్ కంపెనీ అయితే దానిని ప్రారంభించిన పెట్టుబడిదారులు వాటాలను ప్రోగుచేసి పైకి ప్రతినిధులను మాపిస్తూ సంస్థకార్యాల్లో జోక్యం కలిగించుకొని తామే ప్రాబల్యాన్ని సంపాదించుకొనగలరు. సంస్థను తమ చెప్పు చేతలలో నుంచుకొనుటకు అప్పిచ్చుట మరియొక యుక్తి.

బ్యాంకులనుంచి అప్పు పుచ్చుకొనేవారు, బ్యాంకులలో తమ డబ్బు దాచిపెట్టుకొనేవారు గూడా బ్యాంకు పరిసితుల యందు శ్రద్ధవహిస్తూంటారు. ఎందుకనగా, బ్యాంకులు పడిపోతే అందులో పెట్టుబడి పెట్టిన వివిధ సంస్థలు నష్టపడడమేగాక, దివాళా తీయవలసివచ్చినా రావచ్చును. అందుచే పారిశ్రామిక సంస్థలు బ్యాంకుల వ్యవహారాల్లోగూడా జోక్యం కలిగించుకొన ప్రయత్నిస్తవి. వాటికి సంబంధించిన వారికి బ్యాంకుల్లో ముఖ్యమైన స్థానాలను యిప్పిస్తవి. వారి డిపాజిట్లను దాచుకొనుటకుగాను, వాటికి డబ్బు అక్కరైనప్పుడు అప్పీయ తరస్కరించకుండడానికిగాను ఉత్పత్తి, వ్యాపార సంస్థలు బ్యాంకుల వ్యవహారాల్లో శ్రద్ధవహిస్తవి.

బ్యాంకులమధ్య పోటీ బలీయమైన బ్యాంకుల కేంద్రీకరణకు దారితీస్తుంది. ఇది పరిశ్రమలలోవలెనే జరుగుతుంది. ఈ శక్తివంతమైన బ్యాంకులు చిన్న, పెద్ద పెట్టుబడిదారుల పెట్టుబడిని, ఉత్పత్తి సాధనాలనూ ముడిసరుకులనూ తమ స్వాధీనంలో ఉంచుకొని సర్వాధికారులు (గుత్తవ్యాపారులు) అవుతవి. పరిశ్రమల నన్నింటినీ, దేశంలోని ఆర్థిక విధానాన్నీ, వలసదేశాలనూ ఇవి తమ ఆధిపత్యంకింద నుంచుకొంటవి. ఈ ఆత్యల్ప సంఖ్యాకులైన పెట్టుబడిదారులే పారిశ్రామిక సంస్థలకూ, బ్యాంకులకూ, ఎగుమతి—దిగుమతి వ్యాపారాలకూ ఆధికారులగుచున్నారు. “కాబట్టి గొప్పపారిశ్రామిక—వాణిజ్య సంస్థ లేకపోయినా” అని లెనిన్ అన్నాడు.

ఈ విధంగా విశిష్టమైన ఐకమత్యం, పారిశ్రామిక—వాణిజ్యపు పెట్టుబడుల కలయికా విచ్ఛేదతవి. “ఉత్పత్తి కేంద్రీకరణం, తద్వారా సర్వాధికారులైన పెట్టుబడిదారులు వృద్ధి చెందడం, పరిశ్రమల్లో బ్యాంకులు లీనమౌతా—ఇదే ఆర్థిక మూలధనపు ఆత్మకథ”—అని లెనిన్ వ్రాశాడు.

పై చెప్పినవాన్నిబట్టి సామ్రాజ్య తత్వమంటే ఆర్థిక మూలధనపు పరిపాలనా కాలనుని స్పష్టమౌతుంది.

మూలధనపు ఎగుమతి-ప్రపంచ విభజన

ఆర్థిక మూలధనం పెంపొందడంతోనే, శక్తివంతమైన పెట్టుబడిదారులకు క్రొత్త బజార్లయొక్క, ముడిసరుకులయొక్క ఆవశ్యకత హెచ్చుతుంది. 19 వ శతాబ్దం తుదివరకు పెట్టుబడిదారులు, పరస్పరం పోటీలేకనే, ఒకదేశంనుండి ఇంకొక దేశానికి తమ కొనుగోలు వస్తువులను ఎగుమతి చేస్తూవుండిరి. అన్ని దేశాలకన్నా ముందుగా పారిశ్రామికపు పెట్టుబడిదారి విధానానికి వచ్చిన ఇంగ్లండుకు తన కొలుగోలు వస్తువులను

అమ్మవలసినట్టియూ ముడిసరకులను పొందవలసినట్టియూ ఆశక్తి కత కలింది. ఇంగ్లండు తయారుచేసిన సరుకులలో బాహుటంగా వ్యాపారం సాగించి “ప్రపంచపు కర్మాగారం” అని పేరు గాంచింది. పోటీలేకుండానే ఆసియా, ఆఫ్రికా, ఆమెరికా దేశాలలో వ్యాపారం చేయగలిగింది. మిగిలిన దేశాలలోకూడా పెట్టుబడిదారీ విధానం వృద్ధిచెందడంచేత, ఆ దేశాలు తమకంటే ప్రకారం, పారిశ్రామికంగా వెనుకబడియున్న దేశాల వ్యాపారాన్నీ—పరిశ్రమలనూ వశపరచుకొన్నవి. ఇంతదనుక అడులేని ఇంగ్లండు వ్యాపారాని కిప్పుడు ఆటంకాలేర్పడినవి. ప్రపంచపు బజారు లన్నిటిలోనూ ఇంగ్లండుకు కష్టమయ్యెను. జర్మనీ, ఫ్రెంచి, పెట్టుబడిదారులుకూడా ప్రపంచపు బజారలో ఇంగ్లండుతో పోటీచేయ సాగాయి. పారిశ్రామికంగా ఎక్కువ అభివృద్ధి చెందివున్న (ఇంగ్లండు, ఫ్రాన్స్, జర్మనీ) దేశాలు వీనిలో నేవైనా తమ దేశంలో పోటీ చేయకుండడానికి సుంకాలు విధించుచుండినవి. దేశంలో కూలీలను దోచుకొని పెట్టుబడిదారుల చేతి మూలధనాన్ని అభివృద్ధిచేయ మొదలెట్టినవి. తమ చేతనున్న అపారమైన పెట్టుబడిని, నిరంతరం సరుకులు ఉత్పత్తిచేసి అమ్ము నిమిత్తం పెట్టుబడిదారులు ఉపయోగిస్తారు. కాని దేశంలోని జనబాహుళ్యంయొక్క పేదరికం ఇందుకు తావీయదు. అంచేత, అదనపు విలువనుండి తాముకూర్చి కుప్పలు పోసిన మూలధనంతో పెట్టుబడిదారులు, కొత్త పారిశ్రామిక సంస్థలనూ, రైలు కోడు మొదలైనవాటినీ దేశంలో నిర్మించనూ, మూలధనాన్ని వలసదేశాలకు ఎగుమతిచేయనూ మొదలెట్టారు. చివరకు, మూలధనం పెరగడంతోనే పెట్టుబడి ఎగుమతి విరివిగా జరగడం పరిపాటి అయిపోతుంది.

మొట్టమొదట పెట్టుబడిదారులు బాగా లాభాలను గుంజేందుకుగాను వెనుకపడియున్న దేశాలను వెదుక్కున్నారు.

ఈ దేశాలలో పెట్టుబడి చాల తక్కువ. భూములు చౌక. శ్రామికులు చౌక. వీటన్నిటి ఫలితంగా ముడిసరకులు మటీ చౌక. 20 వ వత్సాబ మారంభమైంది లగాయతు పెట్టుబడి ఎగుమతీ అతి సాధారణమైంది. సర్వసాధారణంగా, ఒక పెట్టుబడిదారీ దేశం తాను పెట్టుబడి ఎగుమతీచేస్తున్న దేశాన్ని వశం చేసుకుంటుంది. వివిధదేశాల్ని జయించేందుకూ, ఎగుమతి పెట్టుబడిని రక్షించేందుకూ మూలధనంగల దేశాలు పెద్దపెద్ద సైన్యాలను లేవదీసాయి. నౌకాప్రయాణంగా సరకులను రక్షించేందుకూ, కొత్తరైవులను వశపరచుకునేందుకూ పెట్టుబడిదారీ దేశాలు యుద్ధనౌకలూ, క్రూయిజర్లూ, జలాంతర్గామాలూ, డిస్ట్రోయర్లూ మొదలైన యుద్ధ నౌకాబలాన్ని నిర్మిస్తాయి. ఈ దేశాలలో యుద్ధ సామగ్రియొక్క ఉత్పత్తి అభివృద్ధి చెందుతుంది. సైనికుల సంఖ్య (తత్త్వం) పెరిగిపోతుంది. 1914 కల్లా యావత్ప్రపంచం పెద్ద పెట్టుబడిదారీ శక్తులమధ్య విభజింపబడ్డది. ఇక మిగిలియున్న సమస్య ప్రపంచమును పెద్ద పెట్టుబడి దారులు మరల పంచుకోవడమే.

ప్రపంచ విభజనగురించి 1915 లో లెనిన్ ఈ మాటలన్నాడు—“పెట్టుబడిరాజ్యాల తంత్రమే అనాక్రమిత దేశాలు ఆ పెట్టుబడిరాజ్యాల వాతబడకుండా ఆసింది. ప్రపంచమంతా ఇప్పటికే ఒకమారు—మొదటిసారి—విభజింపబడ్డది. భవిష్యత్తులో తిరిగీ విభజింపబడడమే మిగిలివుంది. అనగా ఒక యజమానినుండి ఇంకొకని చేతులకు (దేశాలు-రాజ్యాలు) మారు తవి. కాని అసలే యజమానిలేనివి ఒక యజమాని క్రిందికిపోవడం జరుగదు.”

పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచం శక్తివంతమైన పెట్టుబడిదారీ శక్తుల మధ్య మరల విభజింపబడేది యుద్ధము ద్వారానే. అనగా మూలధనానికీ, సామ్రాజ్య వాద యుద్ధాలకూ అవి నా

భాషాసంబంధం ఉన్నదన్నమాట. 1914—18 ప్రపంచయుద్ధం, తరువాత ప్రపంచాన్ని విభజించడానికి జరిగిన యుద్ధమే.

కుళ్ళి చావనున్న పెట్టుబడిదారీ విధానమే సామ్రాజ్య తత్వం

20 వ శతాబ్దారంభమునుండి ఆభివృద్ధి జేచుచున్న ప్రపంచ ఆర్థికవిధానం పెట్టుబడిదారీ ఉత్పత్తికి, పెట్టుబడి కేంద్రీకరణానికి, మిగుల శక్తివంతమైన సర్వాధికార ఆభివృద్ధికి, బ్యాంకుల పెట్టుబడి, పారిశ్రామికీకుల పెట్టుబడి ఏకమెహివడానికి మూలధనం పెంపొందడానికి, పెట్టుబడి దాగముతా పరిపాలన లేవడానికి, పెట్టుబడి ఎగుమతికి, పెద్ద పెద్ద పెట్టుబడిదారీ సంఘాలమధ్య ప్రపంచ విభజనకూ, పెట్టుబడిదారీ శక్తులమధ్య దేశాల పంపకానికి, కొత్త పంపకానికే పోరాటాలకూ, తత్ఫలితంగా యుద్ధాలకు దారితీసింది. ఇదే పెట్టుబడిదారీ విధానానికి నూత్నదశ. ఈదశ 19వ శతాబ్దాంతమున ప్రారంభమై 20 వ శతాబ్దమునందలి మొదటి 20 సంవత్సరములవరకు సాగింది. దీనినే పెట్టుబడి విధానపు సామ్రాజ్యదశ లేక సామ్రాజ్యతత్వం అంటారు. సామ్రాజ్య తత్వాన్ని గురించి లెనిన్ ఇలా అన్నాడు—

“ఎప్పుడైతే సర్వాధికారాన్ని వశపరచుకోవడానికి మూలధనం ఏర్పడిందో, ఎప్పుడైతే పెట్టుబడి ఎగుమతి ప్రాముఖ్యతను చెందిందో, ఎప్పుడు అంతర్జాతీయపు పెట్టుబడి శక్తుల మధ్య ప్రపంచపు పంపకం పూర్తి అవుతుందో అప్పుడే పెట్టుబడి పెరిగిపోయిందన్నమాట—సామ్రాజ్య తత్వదశ ప్రారంభించిందన్నమాట.”

సామ్రాజ్యపాద దేశాలు క్రమదశలో వృద్ధిచెందవు. కాబట్టి, ఈ దశలో కొన్ని పెట్టుబడి దేశాలు ముందుకు తోసు

కొనివస్తామి. ఈ క్రమములేని ఆభివృద్ధి సామ్రాజ్య దేశాలమధ్య సెనికపు పోరాటాలకూ, ప్రపంచం పంపకానికీ, మరల ప్రపంచం పంచబడడానికిగాను యుద్ధాలకూ దారితీస్తుంది. అంచేతనే “పెట్టుబడి విధానపు అంత్యదశయే సామ్రాజ్యతత్వం” అని అన్నాడు లెనిన్.

సామ్రాజ్య తత్వముగానికి ముందు, పెన మనం గను నించినట్లు, సాంకేతి కతలోని ఆభివృద్ధికి పోటీ కారణం అయి ఉన్నది. పారిశ్రామిక సంస్థలు, గుత్త వ్యాపారంద్వారా, నూత్న యంత్రాలను కొనకుండా వీలెంత ఎక్కువ లాభాలను పొందడానికి నిబంధనలను ఏర్పాటుచేస్తామి. ఇతరులు ఉత్పత్తి విధానంలో ఆభివృద్ధిని తెచ్చి తమతో పోటీ చేయకుండుటకు గాను, గుత్తవ్యాపార సంస్థలు అప్పుడప్పుడు కొత్తగా కనిపెట్టబడ్డ యంత్రాలను తామేకొని దాచి వుంచుతారు. అందువలననే గుత్తవ్యాపారం, ఆరికమాంద్యం, మూలధన స్వభావం, సాంకేతికత మొదలైనవి సైక్లిక్ ప్రక్రియ అటంకాలు కలుగజేయడానికి కారణభూతాలై యున్నవి.

ఈ దిగువ వివరింపబడ్డ సందర్భాన్ని గూర్చి 1916 లో తాను వ్రాసిన “సామ్రాజ్యతత్వము” అను గ్రంథాన లెనిన్ ఈ క్రింది ఉదాహరణ నిచ్చాడు. ఆమెరికాలో ఓవెన్ అనే అతడు సీసాలు తయారుచేసే యంత్రాన్ని కనిపెట్టాడు. ఈ యంత్రం సీసాల ఉత్పత్తిలో గొప్ప మార్పును తెచ్చింది. జర్మనీలోని సీసాల ఉత్పత్తిచేసే సంస్థలు తమ పూర్వపద్ధతులను రద్దుపరచి, ఈ కొత్తబాటను అవలంబించి యెక్కువ సీసాలను తయారు చేసేవారు.

ప్రపంచ విఖ్యాతిగాంచిన ప్రసిద్ధ సాయన సంస్థానాయకుడైన యెల్ ఛట్ 1931-33 లో నూత్న యంత్రాలను కనిపెట్టడం మానివేయవలసిందని అనేక ఉపన్యాసాల, వ్యాసాల

ద్వారా ప్రచారంచేశాడు. అదే సమయంలో అంగ మతాధిపతులు తత్కార్యానికై ప్రార్థనలు సలిపారు. అరిక్, నెతిక్ శాస్త్రవేత్తలు “నూత్న యంత్రాలను కనిపెట్టడంచేత నాగరికత నాశనమౌతుందా?” అను విషయంపై వైన చర్చలు సాగించారు.

కలసరాజ్యాల దోపిడీ, సామ్రాజ్యదేశాల్లో పెద్ద పెద్ద పెట్టుబడి మొత్తాల కేంద్రీకరణకు సదుపాయాల సేర్పరుస్తుంది. ఈ పెట్టుబడిని యెలాగైనా లాభసాటిగా ఉపయోగించాలి. అప్పులనిచ్చే ప్రతాలన్నింటినీ, వాటాలనూ కొనివేసిన పెట్టుబడికి ఒక విధంగా లాభసాటికావలదు. ఈ విధంగా మూలధనాన్ని (పెట్టుబడిని) వశపరచుకున్నందున ఏవిధమైన కిషం చేయకుండా పెట్టుబడిమీద వచ్చే ఆదాయంతోనే నివసించే ఒక తరగతి జనులు ఏర్పడ్డారు. సోమరితనం, కులాసా కాల, తేపం, లంచగొండితనం ఇవే ధనికవర్గంయొక్క ముఖ్య లక్షణాలు. సామాన్యంగా కోటిశ్వరులకు వారియంత్రా లెక్కడున్నవో, ఏవస్తువులను తయారుచేస్తున్నవో, యేయే యంత్రాలున్నావోకూడా తెలియదు. అరిక్, ఉత్పత్తి వ్యవహారాలను నడపడానికిగాను ఒక ప్రత్యేకమైన తరగతికి చెందిన నిపుణులను—డైరెక్టర్లు, మేనేజర్లు, ఇంజనీర్లు—జీతాలిచ్చి ఉంచుతారు. కాని, యజమాని లాభాలను తీసుకొని జూదాలకూ, పందెపు గుత్తాలకూ, వినోదాలకూ, విలాసాలకూ, వేటకుక్కలకు వెచ్చిస్తూంటాడు.

కోట్లకొలది శ్రామికులు శ్రమపడి సంపాదించిన ధనాన్ని ధనికులు స్వప్రయోజనాలకు వినియోగించు కుంటున్నారు. బూరువాలచే (ధనికవర్గముచే) సృష్టింపబడ సాంకేతికాభివృద్ధిని అరికట్టడం, వారక్షీణత, వారికి దూరదృష్టిలేకుండుట నేటి పెట్టుబడి విధానపు ముఖ్యాంశాలు. ఇందుచే 20 వ శతాబ్దంలో

పెట్టుబడి విధానం క్షీణించ నారంభించింది. కావుననే సామ్రాజ్యతత్వాన్ని కుళ్లువడ్డ పెట్టుబడి విధానమంటారు.

పెట్టుబడి విధానపు పతనం

సామ్రాజ్య తత్వకాలంలో పెట్టుబడి విధానంలోని అసంగతాలన్నీ తీవ్రతరమౌతాయి. కార్మిక, ధనికవర్గాల మధ్య పోరాటం మరింత బిగువౌతుంది. ఈ వర్గాలపోరాట తీవ్రతయే కార్మికులు విప్లవాన్ని లేవదీయడానికి—సామ్యవాద విప్లవానికి—దారి తీస్తుంది. “కార్మిక విప్లవ సాంధ్య” యని సామ్రాజ్య తత్వాన్ని లెనిన్ వరించాడు.

పారిశ్రామికీకృతీ, ఉత్పత్తి కేంద్రీకరణ, పెన వరింపబడటం, పారిశ్రామిక సంస్థలలో శ్రామికవర్గ కేంద్రీకరణకు దారితీస్తుంది. ఈ కేంద్రీకరణ, కార్మికవర్గ ఐకమత్యానికి, దోపిడి దారులపై శ్రామికులు పరస్పరసహాయంతో పోరాడడానికి కారణమౌతవి. వర్గచైతన్యం, ఉత్సాహం, కార్మికుల అండగల శ్రామికుల నాయకత్వంక్రింద కార్మికవర్గం సంఘాలుగా నేర్పడు తుంది. కార్మికవర్గంలో విప్లవ పూరితభావాలు పెంపొందుతవి. విప్లవ చైతన్యంగల కార్మికులు, శ్రామిక రాజకీయకక్షీలను (లేబర్ పార్టీ) సాపించుతారు. ఈ శ్రామికరాజకీయకక్షీల నాయకత్వాన ధనికవర్గంతో వర్గపోరాటం సాగించడం చాలా తేలిక. ధనికవర్గాన్నెదిరి సాగించే పోరాట కార్యక్రమాన్ని శ్రామిక పార్టీయే తయారుచేస్తుంది. అసవసరంగా శ్రామికులు నష్ట, కష్టాలు పడకుండా వర్గాల పోరాటాన్ని జయవంతంగా నడిపించగల విధానాలన్నింటినీ శ్రామికపార్టీ ఎరుగుతుంది. అట్టి పార్టీ నాయకత్వాన ఎందుకు? ఎలా? పోరాటాల్లో శ్రామిక వర్గం తెలుసుకుంటుంది.

శ్రామికపార్టీ శ్రామిక జనబాహుళ్యాన్ని విప్లవ పోరాటానికి తయారుచేసి, విప్లవ పరిస్థితులలో వారిని పోరాటంలో జయవంతంగా నడిపించి, కార్మిక నియంతృత్వాన్ని నెలకొల్పుతుంది.

కార్మిక నియంతృత్వానికే సాగించే పోరాటంలో శ్రామికవర్గం వెళ్తున్న, సామ్రాజ్య తత్వమనే దోపిడి విధానము క్రింద పడి నలిగిపోయే యావత్ప్రపంచ శ్రామికులూ, రైతులూ కలరు. సామ్రాజ్య తత్వయుగంలో పెట్టుబడి విధాన క్షీణదశ తోపాటు బాధలూ, కష్టములూ, దారిద్ర్యమూ, శ్రామికులందరి జీవిత ఆవసరాలూ అపరిమితంగా పెరిగిపోతవి. దోపిడిదారులు — దోచుకోబడే వారి మధ్యగల వర్గ అసంగతాలునూ, దోపిడి చేయబడే రైతులు—వారి భూస్వాముల మధ్యగల అసంగతాలునూ, వలస రాజ్యాల్లోని ప్రజలు—ఆ ప్రజలను పరిపాలించుచున్న సామ్రాజ్యవాద ప్రభుత్వాల మధ్యగల వైషమ్యమూ తీవ్రతరమౌతవి.

అందుచే విప్లవ పోరాటములోనికి అణచి పెట్టుబడియున్న రైతులనూ, శ్రామికులనూ, వలసదేశాల్లోని కష్టజీవులనూ శ్రామికపార్టీ ఆకర్షిస్తుంది. ఈ పోరాటంలో ప్రాబల్యంగల శి కి కార్మిక వర్గానిదే. సామ్యవాదాన్ని సాధించడానికి దోపిడిదారులతో జరిగే పోరాటంలో కార్మికుడే తప్పక నాయకుడుగానూ, సంరక్షకుడుగానూ, మార్గదర్శకుడుగానూ ఎందుకుండాలి? రైతులుగాని, చేతిపనివారుగాని, పల్లెటూళ్లలోని శ్రామికులుగాని ఏల నాయకులుగారారు? అని మన ముగ్గురవచ్చు.

రష్యాలో సోషలిస్టు రివోల్యూషనరీలు, (సాంఘిక విప్లవకారులు) అని పిలువబడే ఒకపార్టీ వుండేది. నిజానికది ధనికవర్గ భూస్వాముల పార్టీయే. వీరనే రష్యాలో గూలక్కు

లంనురు. 1917 లో వీరు కెన్సెక్సీ ఆధిపత్యాన అధికారంలోకి వచ్చి స్వతంత్ర భూస్వామ్యపంథాలో అశక్తత కనబరచి, పెట్టుబడిదారీ మార్గాలను పట్టారు. ఇంకా జనరడానికి కారణం పెట్టుబడిదారీ సంఘం పరిసితులలోగల కుళ్ళే. కెండు ముఖ్య పరస్పర విరుద్ధవర్గాలనుధ్య—కా రికవర్గం, ధనికవర్గం—సంఘం గణ జరుగుతుంటుంది. మిగతా మధ్యతరగతు లసబడేవా మిగతా కా రికవర్గం తరపుననో, ధనికవర్గం తరపుననోచేరి తమ స్వలాభాలకోసం పోరాడారు.

కా రికవర్గం, ఇతర వర్గాలనుధ్యగల భేదాలను గమనిద్దాం. శ్రామికవర్గాని కా సివుండదు. ఉత్పత్తి పరికరా లసలే వుండవు. ఈ వర్గానికి, శ్రమశక్తి తప్ప మరే ఆస్తిలేదు. ఈ వర్గ మెక్కువగా ఫాక్టరీలోనూ, మిల్లులోనూ, కేంద్రీకరింపబడి యుంటుంది. ఈ శ్రామిక జనబాహుళ్యాన్ని పెట్టుబడిదారి వుత్పత్తి విధానమే సంచారకత్వమునకూ, క్రమశిక్షణకూ లోను చేస్తుంది. ధనికవర్గంతో ప్రజాబాహుళ్యం సాగించకలసిన వ్యతిరేకమగు పోరాటంలో మిగిలిన తరగతుల వారికన్న శ్రామిక వర్గమే ముందడుగువేసి పోరాటాన్ని సాగిస్తూన్నది. ధనికవర్గ ధ్వంసంతో తప్ప యింకేవిధంగానూ దోపిడీనుంచి శ్రామికవర్గం తప్పించుకోజాలదు. గనుక ధనికవర్గ పరిపాలనను, పెట్టుబడి విధానాన్ని అంతమొందించడానికి పోరాడుతుంది.

పెట్టుబడిదారి సంఘంలో, పెద్దపెద్ద పెట్టుబడులవల తమకుజరిగే ఆస్తి నష్టాన్నీ, లాభనష్టాన్నీ రక్షించుకునేందుకు గాను రైతులూ, చేతిపనివారూ, కూలీలూ శ్రామికవర్గంతో కలసి ధనికవర్గాన్ని దిరి పోరాడారు.

“మధ్యతరగతివారు, చిన్న పరిశ్రమల సొంతకారులు, చేతి పనివారలు, రైతులు—వీరందరు తమతమ ఆస్తుల నిలకడ కొరకూ, తాము మధ్యతరగతిలోనే వుండడంకొరకూ భూస్వా

ములతోను పెట్టుబడిదారులతోను కలసి శ్రామికుల నేర్పి పోరాడారు" అని కమ్యూనిస్టు కరపత్రంలో మార్కుని, ఏంగిల్సులు వ్రాసిరి.

కొది ఆరిక సంపత్తితో విరజిమ్ముబడ యీ మధ్య తర తుల వారందరూ పరస్పరం పోటీచేస్తూనే యుంటారు. ప్రతి వ్యక్తి తన స్వలాభంకోసం పడే కష్టాలన్నీ యీ మధ్యతర తి ప్రజలందరు చేరడానికి వీలులేకుండా చేస్తున్నవి. ధనికవర్గపు వ్యతిరేకపు పోరాటంలోనికి వీరందరినీ చేర్చుకోడానికి వీలుంది. ఏవిధమైన దోపిడీనైనను—అది రెతులను దోపిడీచేయడం కావచ్చును, లేక కార్మికులను దోపిడీచేయడం కావచ్చును— నాశనంచేయడానికి సిద్ధంగావున్నదొక్క కారిక వర్గమే. ఇదొక్కటే విప్లవ చైతన్యంగలవర్గము. ఇది వ్యక్తిగత ఆస్తుల మీద ఆధారపడలేదు. అసలు వ్యక్తిగత ఆస్తులుకూడా లేవు. “కార్మికులు వారి బంధాల సడలించుకోవడం తప్ప వారింకేమీ చేయవలసిన అవసరంలేదు. వారొక ప్రపంచాన్ని జయించ గలరు. ధనికవర్గంతో ముఖాముఖి యెదిరి నిలబడగల వర్గాలన్నింటి లోనూ నిజమైన విప్లవ చైతన్యంగలవర్గం ఒక్క కారిక వర్గమే” అని కమ్యూనిస్టు కరపత్రంలో మార్కుని, ఏంగిల్సులు వ్రాసినారు.

పెట్టుబడిదారి విధానంతో స్వలాభంకొరకుగాక నూత్న మానవసంఘ నిర్మాణానికిగాను కారికవర్గం పోరాడుచున్నది. అది బీదవారు—భౌగ్యవంతులు, అణచేవారు—అణచి పెట్ట బడేవారు, దోపిడీ చేసేవారు—దోపిడీ చేయబడేవారు మొద లగు తరగతులులేని (వర్గరాహిత్యమైన) సామ్యవాద సంఘ నిర్మాణానికై పోరాడుచున్నది. అణచబడి—దోపిడీచేయబడే జనసామాన్యమంతా కూడా నూత్న సృష్టికావాలని తహతహ లాడుతూంటుంది. ఈ సంఘటిత జనసామాన్య విప్లవమునాన్ని

కా రికవరం తన ఆధిపత్యాన నడిపి, పెట్టుబడిదారీ విధాన వినాశనానికి, కా రిక విప్లవానికి, కార్మిక నియంతృత్వానికి, సామ్యవాద సంఘనిర్మాణానికి దారితీస్తుంది. ఈ విధంగా ఆధి పత్యంలోవున్న ధనికవరం “తన గొయ్యి తానే త్రొవ్వకొం టుంది. పెట్టుబడిదారీ పతనం, కార్మిక విజయం తప్పక జరుగుతవి” అని కమ్యూనిస్టు కరపత్రంలో మాన్యునె, ఏంగి లుస్సులు వ్రాసినారు.

“పెట్టుబడిదారీ విధానపు వినాశనం తప్పదు” అని అన్నాడు లెనిన్. ప్రతిచోటా, జనసామాన్యంలో విప్లవ చెతస్యం పెంపొందుతుంది. అనేక చిహ్నాలు దీనిగూర్చి చెప్పుం టవి. పెట్టుబడిదారులూ, భూస్వాములూ అఖరుకు దేశంలోని శ్రామికులూ, రైతులూ వరచెతస్యంగల వారిని వేలాదిని దేశము నుంచి వెడలగొట్టి యేవిధంగానైనా సామ్యవాద విజయాన్ని త్రోసిపుచ్చు చూస్తారు. కాని వారు పెట్టుబడిదారి విధానాన్ని రక్షించలేరు.

పెట్టుబడిదారీ విధానం క్షీణించేగోజులో యేవిధంగా నైనా నిలబడడానికి అనేక ప్రయత్నాలు చేస్తుంది. అనేక విధాలుగా అభివృద్ధిశక్తుల నెదిరిస్తుంది. యుగాలతరబడిని సాగి, బూజుపట్టిన పాపప్రభుత్వ యంత్రాన్ని కూడా ధనికవరం నిర్మూలిస్తుంది. ఫాసిస్టు నియంతృత్వం క్రింద కా రికవర్గాన్ని యెదుగుకొంటుంది. పెట్టుబడిదారులు సాంఘిక సామ్యవాద పార్టీకి, ప్రజాసామ్యపార్టీకి, శ్రామికపార్టీకి, మేము చెందిన వారమేనని చెప్పుకొని దేశద్రోహులైన ప్రతినిధులకు డబ్బు లిచ్చి వారిని వుపయోగించుకొని పెట్టుబడి విధానాన్ని రక్షింప జూస్తారు.

దేవాలయాలు, మఠాలు, ముద్రణాలయాలు, విద్యా విధానం, గ్రంథపచరణ, నాట్యశాలలు, సినిమాహాలులు, కళా

మందిరాలు—ఇవన్నీ పెట్టుబడి విధానం చేతులోని సునిశిత ఆయుధాలు. కాని కార్తీకవర చైతన్యాభివృద్ధి కార్తీకుల సంచాలకత్వం పెంపొందడం, కార్తీకులు తమ కర్తవ్యాన్ని గుర్తుకువచ్చడం, ధనికవర వ్యతిరేకపు పోరాటంలో వారిపట్టుదల యివన్నీ పెట్టుబడిదారీ వినాశనానికీ కార్తీక నియంతృత్వ సాపనకుం నూచనలు. పెట్టుబడిదారి విధానపు సమాధిని త్రవ్వే పలుగు తన చారిత్రాత్మక కార్యాన్ని కొనసాగిస్తూనే వున్నది.

దేశభక్తికి

స్వాతంత్ర్యేచ్ఛకు

మానవ సేవకు

ముఖ్య చిహ్నం

శుద్ధ ఖద్దరు

అఖిలభారత చర్మా సంఘం కాలిలో

మాత్రమే దొరకును—

నూ ప్రచురణలు

1. సోవియట్ల దేశం	} ప్రతులు లేవు			
2. ఫ్రాన్స్ పతనం				
3. నేటి జపాన్	...	0	8	0
4. సోవియట్ రష్యా	...	0	12	0
5. చైనాలో నూతన				
	జీవితోద్యమం	0	4	0
6. బోల్షివిజం	...	0	4	0
7. పాకిస్తాన్	...	0	4	0
8. సోవియట్ సంయుక్త రాష్ట్రం -				
మన మిత్రరాజ్యం	...	0	8	0
9. ప్రపంచ ఆర్థిక దుస్థితి	...	0	4	0
10. సోవియట్ల దేశం (రెండవ భాగం)		0	10	0

ಕುಟುಂಬ ಕಲ್ಯಾಣ ಸಚಿವರ ಕಛೇರಿ

ಪುಸ್ತಕ ಸಂಖ್ಯೆ	TPLA121B147
ಪುಸ್ತಕ ಹೆಸರು	ಪ್ರಪಂಚ ಲೋಕ ದುಸ್ಥಿತಿ
ತಾರೀಖು	28/10/24
ಮುಂದು ಅಂಶ	NO
ವಿಷಯ ಅಂಶ	NO
ಮೊತ್ತದ ವಿವರ	37
ವಿವರಿಸಿದ ವಿವರ	NO
ಭಾಷೆ ವಿವರ	NO
ಲೇಖಕ ವಿವರ	NO
ತಯಾರು ಮಾಡಿದ	Munisha
ವಿವರಿಸಿದ	Munisha
ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿದ	Dr. Ramya
ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ	KASIMBI
ವಿವರಿಸಿದ	
ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿದ	
ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಮಾಡಿದ	
ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ	Wood